

Č. 12.812.

C e s t y: * Skutečnost, že obyvatelé určité obce nepoužívají fakticky cesty, nevylučuje, aby dotyčná obec zařaděna byla do okruhu interestentů podle § 36 zák. čl. I:1890, jestliže obyvatelé obce mohou po oné cestě dosáhnouti lehčího, kratšího nebo výhodnějšího spojení s některou jinou veřejnou cestou anebo se železniční stanicí.

(Nález z 10. března 1937 č. 11.503/37.)

V ě c: Obec Čeladince proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 14. února 1934 o příspěvku k udržování vicinální cesty.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu v Topolčanech z 4. listopadu 1931 byl na základě § 36 zák. čl. I:1890 ustálen okruh interestentů a poměr zájmu na vicinální cestě Ludanice—Kovarce, a to tak, že příspěvek obce Čeladinců stanoven byl na 3%. Odvolání, které proti tomuto výměru podala obec Čeladince a v němž se domáhala toho, aby z okruhu interestentů byla vypuštěna, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

Soud uvažoval o stížnosti obce Čeladinců takto:

V daném případě jde o nové určení okruhu interestentů a o stanovení příspěvkového procenta na stavbu a udržování vicinální cesty ve smyslu § 36 zák. čl. I:1890. — — —

Žal. úřad odůvodnil svůj výrok o tom, že obec má nesporně zájem na cestě, o kterou jde, samostatně také tím, že cesta je jedinou spojkou obce s nejbližší stanicí dráhy v Ludanicích. Stížnost ovšem namítá, že st-lka nepoužívá stanice Ludanic, nýbrž Topolčan, uvádějíc, že o tom svědčí výkazy staničního úřadu v Topolčanech a smlouvy o dodávání řepy s trnavským cukrovarem, a dodává, že teoreticky může býti ustálení úřadu o tom, že cesta je jedinou spojkou s nejbližší stanicí v Ludanicích, správné, že však občané z Čeladinců používají ke dráze cesty do Topolčan, ježto je v jedné své části silnicí hradskou a proto je lepší. Tím snaží se st-lka vyvrátiti úsudek žal. úřadu o svém zájmu na cestě. Než soud nemohl stížnosti dáti za pravdu.

Důvodem pro to, aby určitá obec byla zařaděna do okruhu interestentů na určité vicinální cestě, je podle § 36 zák. čl. I:1890 zájem dotčené obce na cestě. Zájem ten je však dán nejen tehdy, jestliže obyvatelé obce cesty fakticky používají, nýbrž také v tom případě, když obyvatelé obce mohou po cestě dosáhnouti lehčího, kratšího nebo výhodnějšího spojení s některou jinou veřejnou cestou anebo se železniční stanicí, jak výslovně uvádí § 5 odst. 2 bod 1 prov. nař. k § 36 zák. čl. I:1890 (nař. býv. min. obchodu z 11. července 1892 č. 45.380/1892 Rendeletek Tára č. 144/1892). Okolnost, že vicinální cesta, o kterou jde, je jediným spojením stěžující si obce s nejbližší železniční

stanicí, stížnost nepopírá, uznávajíc, že prohlášení úřadu o tom může býti správné, skutečnost pak, zda se jí skutečně obyvateli obce používá, není — jak bylo řečeno — rozhodná. Mohl tedy žal. úřad právem z tohoto důvodu st-lku pojmouti do okruhu interesentů při dotčené vicinální cestě.

Č. 12.813.

Cesty. — Řízení správní: * V řízení o udělení povolení ku předběžným pracem ve smyslu § 7 zák. čl. XLI:1881 o vyvlastnění nemají majitelé pozemků postavení strany.

(Nález z 10. března 1937 č. 11.650/37.)

V ě c: Obec Lekýr proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 12. května 1934 (za zúč. Josefa a Helenu K. adv. Dr. J. V. Keller z Prahy) o povolení k předběžným pracem pro vypracování silničního projektu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Obec Lekýr podala k zem. úřadu v Bratislavě žádost za povolení k provádění předběžných prací za účelem vypracování projektu podle § 7 zák. čl. XLI:1881 pro vyvlastnění části nemovitosti, zapsané v pozemkové zápisnici obce Lekýru č. 561 pod A r. č. 1, m. č. 88/b na jméno Josefa K. a jeho manželky Heleny, za účelem zřízení cesty, která by spojovala hradskou silnici s obecní cestou vedoucí obcí Lekýrem.

Okř. úřad v Želiezovcích, jemuž žádost obce byla po rozumu vládn. nař. č. 96/1928 Sb. postoupena k vyřízení ve vlastním oboru působnosti, výměrem z 21. března 1934 udělil na základě provedeného komisionálního řízení obci Lekýru podle § 7 zák. čl. XLI:1881 povolení k předběžným pracím za účelem vypracování projektu pro vyvlastnění pozemku na stavbu veřejné cesty na nemovitosti svrchu uvedené.

Proti tomu rozhodnutí podali Josef K. a jeho manželka odvolání, jemuž zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím vyhověl a napadený výměř okr. úřadu pro nezákonnost a vadnost pokračování zrušil.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost směřuje proti povolení předběžných prací po rozumu §§ 7 a 8 zák. čl. XLI:1881, opravňujícím obec k tomu, aby na cizím pozemku vyhlédnutém pro stavbu svrchu uvedené spojovací cesty mohla prováděti předběžné práce za účelem vypracování projektu. Povolení takové neopravňuje ještě osobu, již bylo uděleno, k vyvlastnění dotčeného pozemku, neboť o otázce, která nemovitost má a může býti vyvlastněna, jestliže se strany nedohodnou, se rozhoduje teprve usnesením podle § 39 po provedeném řízení upraveném v oddíle III. cit. zák. čl., v němž teprve expropriát může se brániti proti expropriaci, a to i námitkami čerpanými z I. hlavy cit. zák. čl. (§ 33), a může také proti expropriacnímu rozhodnutí podati stížnost k nss (srov. nález Boh. A 5025/25, 9603/32).

Podstatně jinou povahu má však povolení po rozumu § 7 cit. zákona. Toto povolení sice v určitém směru je s to fakticky zasáhnouti do